HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

2 iunie 2022*

„Trimitere preliminară – Directiva 2010/75/UE – Articolul 3 punctul 9 – Prevenirea și controlul integrat al poluării – Procedură de modificare a unei autorizații – Participarea publicului interesat – Noțiunea de «modificare substanțială» a instalației – Prelungirea perioadei de exploatare a unui depozit de deșeuri”

În cauza C-43/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă, Republica Cehă), prin decizia din 20 ianuarie 2021, primită de Curte la 27 ianuarie 2021, în procedura

**FCC Česká republika, s.r.o.**

împotriva

**Ministerstvo životního prostředí,**

**Městská část Ďáblice,**

**Spolek pro Ďáblice,**

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul C. Lycourgos, președinte de cameră, domnii S. Rodin, J.-C. Bonichot (raportor), și doamnele L. S. Rossi și O. Spineanu Matei, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru guvernul ceh, de L. Dvořáková, M. Smolek și J. Vláčil, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de M. Noll-Ehlers, P. Ondrůšek și C. Valero, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: ceha.

după ascultarea concluziilor avocatei generale în ședința din 27 ianuarie 2022,

pronunță prezenta

## Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 3 punctul 9 din Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind emisiile industriale (prevenirea și controlul integrat al poluării) (JO 2010, L 334, p. 17).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între FCC Česká republika, s.r.o., pe de o parte, și Ministerstvo životního prostředí (Ministerul Mediului, Republica Cehă), Městská část Praha-Ďáblice (districtul Praha-Ďáblice, Republica Cehă) și Spolek pro Ďáblice, pe de altă parte, în legătură cu decizia din 29 decembrie 2015 de modificare a autorizației de exploatare a depozitului de deșeuri al Praha-Ďáblice acordate acestei societăți, pentru a prelungi perioada de depozitare de la 31 decembrie 2015 la 31 decembrie 2017.

### Cadrul juridic

#### *Dreptul Uniunii*

3 Considerentul (2) al Directivei 2010/75 are următorul cuprins:

„Pentru a preveni, reduce și, pe cât posibil, elimina poluarea provenind din activitățile industriale în conformitate cu principiul «poluatorul plătește» și cu principiul prevenirii poluării, este necesar să se stabilească un cadru general pentru controlul principalelor activități industriale, acordând prioritate intervențiilor la sursă, asigurând o gestionare prudentă a resurselor naturale și ținând seama, atunci când este necesar, de situația economică și de caracteristicile locale specifice ale locului unde se desfășoară activitatea industrială.”

4 Considerentul (5) al acestei directive enunță:

„Pentru a garanta prevenirea și controlul poluării, fiecare instalație ar trebui să funcționeze numai dacă deține o autorizație […]”

5 Considerentul (18) al directivei menționate prevede:

„Modificările aduse unei instalații pot duce la creșterea nivelului de poluare. Operatorii ar trebui să înștiințeze autoritatea competentă asupra oricărei schimbări planificate care ar putea afecta mediul. Modificările substanțiale ale instalațiilor care pot avea efecte negative semnificative asupra sănătății umane sau asupra mediului nu pot fi aduse fără o autorizație acordată în conformitate cu prezenta directivă.”

6 Considerentul (27) al aceleiași directive prevede:

„În conformitate cu Convenția de la Aarhus privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în probleme de mediu [(JO 2005, L 124, p. 4), încheiată prin Decizia 2005/370/CE a Consiliului din 17 februarie 2005 (JO 2005, L 124, p. 1)], participarea

efectivă a publicului la luarea deciziilor este necesară pentru a-i permite acestuia să își exprime opinii și preocupări care ar putea fi relevante pentru deciziile în cauză și pentru a permite factorilor de decizie să țină seama de acestea, conducând astfel la creșterea gradului de responsabilitate și transparență a procesului de luare a deciziilor și contribuind la conștientizarea de către public a problemelor de mediu și la sprijinul acestuia pentru deciziile adoptate. […]”

7 Potrivit articolului 3 punctul 9 din Directiva 2010/75 „«modificare substanțială» înseamnă o modificare a caracteristicilor sau a funcționării sau o extindere a unei instalații sau a unei instalații de ardere, a unei instalații de incinerare a deșeurilor sau a unei instalații de coincinerare a deșeurilor care poate avea efecte negative semnificative asupra sănătății umane sau asupra mediului”.

8 Articolul 4 din această directivă impune statelor membre să ia măsurile necesare pentru a se asigura că nicio instalație sau instalație de ardere, instalație de incinerare a deșeurilor sau instalație de coincinerare a deșeurilor nu este exploatată fără autorizație.

9 Articolul 10 din directiva menționată, intitulat „Domeniul de aplicare”, prevede:

„Prezentul capitol este aplicabil activităților enumerate în anexa I și care ating, după caz, pragurile de capacitate stabilite în anexa respectivă.”

10 Articolul 12 din aceeași directivă, intitulat „Solicitările de autorizare”, are următorul cuprins:

„(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că solicitările de autorizare cuprind o descriere a următoarelor:

(a) a instalației și a activităților acesteia;

(b) a materiilor prime și auxiliare, a altor substanțe și a energiei utilizate în cadrul instalației sau generate de aceasta;

(c) a surselor de emisie din instalație;

(d) a caracteristicilor amplasamentului instalației;

(e) dacă este cazul, a raportului privind situația de referință, în conformitate cu articolul 22 alineatul (2);

(f) a naturii și a cantităților emisiilor prognozate a fi emise de instalație în fiecare componentă a mediului, precum și a identificării efectelor semnificative ale emisiilor asupra mediului;

(g) a tehnologiei propuse și a altor tehnici pentru prevenirea sau, dacă nu este posibil, pentru reducerea emisiilor instalației;

(h) a măsurilor pentru prevenirea, pregătirea pentru reutilizare, reciclarea și valorificarea deșeurilor generate de instalație;

(i) a măsurilor planificate ulterior pentru a respecta principiile generale asupra obligațiilor de bază ale operatorului, așa cum sunt prevăzute la articolul 11;

(j) a măsurilor planificate pentru monitorizarea emisiilor în mediu;

(k) a principalelor alternative la tehnologia, tehnicile și măsurile propuse, prezentate de solicitant în rezumat.

O solicitare de autorizare cuprinde și un rezumat netehnic al informațiilor menționate la primul paragraf.

(2) În cazul în care informațiile furnizate în conformitate cu cerințele prevăzute de Directiva 85/337/CEE sau în care un raport asupra siguranței realizat în conformitate cu Directiva 96/82/CE sau alte informații furnizate în conformitate cu cerințele cuprinse în alte acte legislative îndeplinesc oricare dintre cerințele de la alineatul (1), informațiile respective pot fi incluse în solicitarea de autorizare sau anexate la aceasta."

11 Articolul 14 alineatele (1) și (2) din aceeași Directivă 2010/75, intitulat „Condițiile de autorizare", prevede:

„(1) Statele membre se asigură că autorizația cuprinde toate măsurile necesare pentru îndeplinirea cerințelor de la articolele 11 și 18.

Aceste măsuri includ cel puțin următoarele:

(a) valorile limită de emisie pentru substanțele poluante menționate în anexa II și pentru alte substanțe poluante care pot fi emise de instalația respectivă în cantități semnificative, luându-se în considerare natura acestora și potențialul lor de a transfera poluarea dintr-un mediu în altul;

(b) cerințele adecvate pentru protecția solului și a apelor subterane, precum și măsurile privind monitorizarea și managementul deșeurilor generate de instalație;

(c) cerințe adecvate de monitorizare a emisiilor, specificându-se:
   (i) metodologia de măsurare, frecvența și procedura de evaluare și,
   (ii) în cazul în care se aplică articolul 15 alineatul (3) litera (b), că rezultatele monitorizării emisiilor sunt disponibile pentru aceeași perioadă de timp și pentru aceleași condiții de referință ca și cele corespunzătoare nivelurilor de emisii asociate celor mai bune tehnici disponibile;

(d) obligația de a furniza autorității competente cu regularitate și cel puțin o dată pe an:
   (i) informații pe baza rezultatelor monitorizării emisiilor menționate la litera (c) și alte date necesare care permit autorității competente să verifice conformitatea cu condițiile de autorizare și,
   (ii) în cazul aplicării articolului 15 alineatul (3) litera (b), un rezumat al rezultatelor monitorizării emisiilor, care să permită comparația cu nivelurile de emisie asociate celor mai bune tehnici disponibile;

(e) cerințe adecvate de menținere și supraveghere periodică a măsurilor luate pentru prevenirea emisiilor în sol și în apele subterane în conformitate cu litera (b) și cerințe adecvate de monitorizare periodică a solului și a apelor subterane în ceea ce privește substanțele periculoase relevante care se pot găsi pe amplasament și ținând seama de posibilitatea de contaminare a solului și a apelor subterane de la amplasamentul instalației;

(f) măsuri privind unele condiții, altele decât condițiile normale de funcționare, cum ar fi operațiunile de pornire și de oprire, scurgerile, defecțiunile, opririle temporare și încetarea definitivă a funcționării;

(g) dispoziții privind reducerea poluării la mare distanță sau transfrontaliere;

(h) condiții pentru a evalua conformitatea cu valorile limită de emisie sau o trimitere la cerințele aplicabile specificate în altă parte.

(2) În sensul alineatului (1) litera (a), valorile limită de emisie pot fi suplimentate sau înlocuite cu parametri sau cu măsuri tehnice echivalente care asigură un nivel echivalent de protecție a mediului.

[…]”

12 Articolul 20 din această directivă, intitulat „Modificări aduse instalațiilor de către operatori”, prevede:

„(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că operatorul informează autoritatea competentă cu privire la orice modificări planificate în ceea ce privește caracteristicile sau funcționarea sau o extindere a instalației, care pot avea consecințe asupra mediului. După caz, autoritatea competentă actualizează autorizația.

(2) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că nicio modificare substanțială planificată de către operator nu este efectuată fără acordarea unei autorizații în conformitate cu prezenta directivă.

Solicitarea de autorizare și decizia luată de către autoritatea competentă acoperă acele părți ale instalației și acele detalii menționate la articolul 12 care pot fi afectate de modificarea substanțială.

(3) Orice modificare în ceea ce privește caracteristicile sau funcționarea sau o extindere a unei instalații este considerată substanțială atunci când o astfel de modificare sau extindere conduce la atingerea pragurilor de capacitate prevăzute în anexa I.”

13 Articolul 24 alineatul (1) din directiva menționată prevede:

„[S]tatele membre se asigură că publicul interesat beneficiază din timp și în mod efectiv de posibilitatea de a participa la următoarele proceduri:

[…]

(b) acordarea unei autorizații pentru orice modificare substanțială;

[…]”

14 Articolul 25 din aceeași directivă, intitulat „Accesul la justiție”, are următorul cuprins:

„ (1) Statele membre se asigură, în conformitate cu sistemul legislativ intern aplicabil, că membri ai publicului interesat au acces la o cale de atac în fața unei instanțe sau a unui alt organism independent și imparțial instituit în conformitate cu legea, prin care este contestată legalitatea de fond sau de procedură a deciziilor, a acțiunilor sau a omisiunilor care intră sub incidența articolului 24, atunci când este îndeplinită una dintre următoarele condiții:

(a) aceștia au un interes suficient;

(b) aceștia invocă încălcarea unui drept, atunci când dispozițiile de procedură administrativă ale unui stat membru impun această condiție preliminară.

(2) Statele membre stabilesc stadiul în care pot fi contestate deciziile, acțiunile sau omisiunile.

(3) Statele membre stabilesc ce înseamnă interes suficient și încălcarea unui drept în conformitate cu obiectivul de a acorda publicului interesat un acces larg la justiție.

În acest sens, interesul oricărei organizații neguvernamentale care promovează protecția mediului și îndeplinește cerințele dreptului național este considerat suficient în sensul alineatului (1) litera (a).

Se consideră că aceste organizații au de asemenea drepturi care pot fi încălcate în sensul alineatului (1) litera (b).

(4) Alineatele (1), (2) și (3) nu exclud posibilitatea unei căi de atac prealabile în fața unei autorități administrative și nu aduc atingere obligației de a epuiza toate căile de atac administrative înainte de a iniția o cale de atac judiciară, atunci când legislația internă prevede această obligație.

Orice astfel de procedură trebuie să fie corectă, echitabilă, rapidă și cu un cost care să nu fie prohibitiv.

(5) Statele membre se asigură că informațiile practice privind accesul la căile de atac administrative și judiciare sunt puse la dispoziția publicului.”

## *Dreptul ceh*

### *Legea privind prevenirea integrată*

15 Zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci) [Legea nr. 76/2002 privind prevenirea și controlul integrat al poluării, privind registrul integrat al poluării și de

modificare a anumitor legi (Legea privind prevenirea integrată)], în versiunea sa în vigoare la data faptelor din litigiul principal, care transpune Directiva 2010/75 în ordinea juridică cehă, definește la articolul 2 litera (i) o „modificare substanțială” după cum urmează:

„o modificare privind utilizarea, modificarea modului de exploatare sau modificarea dimensiunii instalației care ar putea avea efecte negative semnificative asupra sănătății umane sau asupra mediului; se consideră întotdeauna drept o modificare substanțială:

1. modificarea referitoare la utilizarea, la modul de exploatare sau la dimensiunea instalației dacă are ca efect ea însăși atingerea pragurilor stabilite în anexa 1 la prezenta lege […]”

16 În conformitate cu articolul 7 alineatul 1 din aceeași lege, au întotdeauna calitatea de participanți la procedura de emitere a autorizației integrate:

„a) operatorul instalației,

b) proprietarul instalației, dacă nu este operatorul instalației,

c) comuna pe teritoriul căreia se află sau urmează să se afle instalația;

[…]

e) asociațiile de cetățeni, organismele de interes general, asociațiile de angajatori sau camerele de comerț având ca obiect promovarea și protejarea intereselor profesionale sau a intereselor publice în temeiul unei legislații specifice, precum și comunele sau regiunile pe teritoriul cărora această instalație poate avea impact asupra mediului, în cazul în care, în termen de opt zile de la data anunțării rezumatului informațiilor conținute în cerere în conformitate cu alineatul 8, acestea se adresează în scris administrației, în calitate de părți la procedură.”

17 Articolul 19a din Legea privind prevenirea integrată reglementează procedura de modificare a autorizației integrate. În conformitate cu articolul 19a alineatul 4 din această lege, în cazul în care nu este vorba despre o modificare substanțială, la procedura de modificare a autorizației integrate participă numai „părțile” prevăzute la articolul 7 alineatul 1 literele a) și b) din legea respectivă, și anume operatorul și proprietarul instalației. Deciziile de acordare și de modificare a unei autorizații integrate sunt luate de oficiile regionale, iar în Praga de Magistrát hlavního města Prahy (administrația orașului Praga). Ministerul Mediului, și anume autoritatea de apel, este cel competent să se pronunțe cu privire la căile de atac administrative formulate împotriva acestor decizii.

*Legea privind evaluarea efectelor asupra mediului*

18 Zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (Legea nr. 100/2001 privind evaluarea efectelor asupra mediului), în versiunea în vigoare la data faptelor din litigiul principal, transpune Directiva 2011/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului (JO 2012, L 26, p. 1).

19 Potrivit articolului 3 din Legea nr. 100/2001, în versiunea în vigoare la data faptelor din litigiul principal, în sensul acesteia:

„[…]

c) teritoriul în cauză înseamnă teritoriul pe care mediul și populația ar putea suferi un impact semnificativ ca urmare a realizării proiectului sau a conceptului,

d) colectivitatea teritorială vizată desemnează o colectivitate teritorială în circumscripția căreia se află cel puțin o parte a teritoriului vizat;

[…]

i) publicul interesat înseamnă:

[…]

2. o persoană juridică de drept privat având ca obiect, în conformitate cu actul său constitutiv, protecția mediului sau a sănătății publice și care nu desfășoară o activitate economică și nici o activitate profesională remunerată ca activitate principală, care a fost creată cu cel puțin trei ani înainte de data publicării informațiilor privind procedura de control în conformitate cu articolul 9b alineatul 1, eventual înainte de data adoptării deciziei vizate la articolul 7 alineatul 6 sau pe care o susțin prin semnături cel puțin 200 de persoane.”

20 Articolul 9c din legea menționată are următorul cuprins:

„În cazul notificării la autoritatea administrativă însărcinată cu procedura de control, prin depunerea unei declarații scrise în termen de 30 de zile de la publicarea informației în conformitate cu articolul 9b alineatul 1, devine parte la procedura de control de asemenea:

a) colectivitatea teritorială vizată sau

b) publicul interesat menționat la articolul 3 litera i) punctul 2”.

## Litigiul principal și întrebarea preliminară

21 FCC Česká republika exploatează un depozit de deșeuri în districtul Praha-Ďáblice, în temeiul unei autorizații eliberate în anul 2007 în temeiul Legii privind prevenirea integrată. Această autorizație, modificată de mai multe ori, a fost modificată printre altele de două ori pentru a prelungi perioada depozitării de deșeuri. La sfârșitul anului 2015, FCC Česká republika a solicitat administrației orașului Praga, și anume autoritatea competentă, o a treia amânare a datei prevăzute pentru finalul exploatării, stabilită la 31 decembrie 2015. Printr-o decizie din 29 decembrie a aceluiași an, această autoritate administrativă a admis cererea și a amânat data încetării depozitării de deșeuri pentru 31 decembrie 2017.

22 Districtul Praha-Ďáblice și Spolek pro Ďáblice, o asociație de protecție a mediului, au formulat o cale de atac administrativă împotriva acestei decizii la Ministerul Mediului, care a respins-o ca inadmisibilă pentru motivul că solicitanții nu erau părți la procedura de modificare a autorizației integrate.

23 Aceștia din urmă au deferit decizia de respingere a Ministerului Mediului către Městský soud v Praze (Curtea Municipală din Praga, Republica Cehă), care a anulat-o pentru motivul că prelungirea autorizației de depozitare era o „modificare substanțială”, în sensul articolului 2 litera i) din Legea privind prevenirea integrată, care dădea dreptul la participarea publicului în conformitate cu Directiva 2010/75.

24 FCC Česká republika a formulat recurs împotriva hotărârii Městský soud v Praze (Curtea Municipală din Praga) la Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă, Republica Cehă), și anume instanța de trimitere. Aceasta susține că, ținând seama de jurisprudența Curții citată de Městský soud v Praze (Curtea Municipală din Praga), simpla prelungire cu doi ani a perioadei de depozitare, cât timp nu implică lucrări sau intervenții care să modifice situația fizică a locului, nu poate fi calificată drept „modificare substanțială”, în sensul articolului 2 litera i) din Legea privind prevenirea integrată.

25 Prelungirea autorizației nu ar fi modificat nici dimensiunile depozitului de deșeuri, nici capacitatea sa totală de stocare a deșeurilor. FCC Česká republika ar fi introdus o cerere de prelungire a perioadei de depozitare tocmai în scopul umplerii depozitului de deșeuri până la capacitatea autorizată. În sfârșit, deși prelungirea autorizației trebuia să aibă efecte asupra mediului, nu ar fi vorba totuși, potrivit FCC Česká republika, de o „modificare substanțială”, în sensul articolului 2 litera i) din Legea privind prevenirea integrată.

26 Instanța de trimitere arată că, până în prezent, Curtea nu s-a pronunțat încă cu privire la interpretarea noțiunii de „modificare substanțială” în sensul Directivei 2010/75.

27 Deși, în cauza principală, nici dimensiunile maxime autorizate, nici capacitatea totală a depozitului de deșeuri nu au fost modificate, aceasta arată că prelungirea depozitării de deșeuri va avea totuși drept consecință faptul că deșeurile vor fi aduse în depozit timp de doi ani suplimentari. Instanța de trimitere observă de asemenea că, potrivit considerentului (12) și articolului 1 din Directiva 2010/75, aceasta are ca obiectiv garantarea unui nivel înalt de protecție a mediului în ansamblul său. Prin urmare, aceasta nu vede niciun obstacol ca prelungirea exploatării unei instalații să poată constitui o „modificare substanțială” în măsura în care această prelungire poate avea un impact negativ asupra sănătății umane sau asupra mediului, astfel cum impune articolul 3 punctul 9 din această directivă.

28 În aceste condiții, Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 3 punctul 9 din Directiva 2010/75[…] trebuie interpretat în sensul că în sfera noțiunii «modificare substanțială» a unei instalații este inclusă și prelungirea perioadei de depozitare a deșeurilor, chiar dacă nu a avut loc o modificare concomitentă a suprafeței maxime autorizate a depozitului de deșeuri și nici a capacității sale totale?”

## Cu privire la întrebarea preliminară

29 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă articolul 3 punctul 9 din Directiva 2010/75 trebuie interpretat în sensul că simpla prelungire a perioadei de depozitare a deșeurilor, fără să fie modificate nici dimensiunile maxime autorizate ale instalației, nici capacitatea totală a acesteia, constituie o „modificare substanțială”, în sensul acestei dispoziții.

30 Este necesar să se arate, cu titlu introductiv, că depozitele de deșeuri destinate să primească peste 10 tone de deșeuri pe zi sau cu o capacitate de peste 25 000 de tone se numără printre activitățile enumerate în anexa I la această directivă care, intrând în domeniul de aplicare al capitolului II din directiva menționată în temeiul articolului 10 din aceasta, sunt supuse autorizării, în aplicarea articolului 4 din Directiva 2010/75. Situația este aceeași în ceea ce privește orice „modificare substanțială” a instalației în temeiul articolului 20 alineatul (2) din aceeași directivă.

31 Atunci când este necesară o autorizație, pe de o parte, articolul 24 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2010/75 impune statelor membre să se asigure că publicului interesat i se oferă în timp util posibilitatea efectivă de a participa la procedura de eliberare a acestei autorizații și, pe de altă parte, articolul 25 din această directivă acordă membrilor publicului respectiv dreptul de a exercita o cale de atac jurisdicțională, în special împotriva acestei autorizații, dacă au un interes suficient de a exercita o asemenea cale de atac.

32 Potrivit articolului 3 punctul 9 din Directiva 2010/75, o „modificare substanțială” a instalației este „o modificare a caracteristicilor sau a funcționării sau o extindere a unei instalații sau a unei instalații de ardere, a unei instalații de incinerare a deșeurilor sau a unei instalații de coincinerare a deșeurilor care poate avea efecte negative semnificative asupra sănătății umane sau asupra mediului”.

33 Din înșiși termenii acestui articol 3 punctul 9 reiese că o modificare trebuie calificată drept „substanțială” cu două condiții, prima referindu-se la conținutul modificării, iar cea de a doua la consecințele potențiale ale acesteia.

34 Aceste două condiții sunt cumulative. Astfel, o modificare a caracteristicilor sau a funcționării sau o extindere a unei instalații nu este „substanțială”, în sensul articolului 3 punctul 9 din Directiva 2010/75, dacă nu poate avea efecte negative semnificative asupra sănătății umane sau asupra mediului. Invers, nu este suficient ca o modificare să poată avea efecte negative semnificative asupra sănătății umane sau asupra mediului pentru a fi „substanțială”, în sensul acestei directive. Dacă aceasta ar fi situația, legiuitorul Uniunii nu ar fi precizat că o modificare substanțială constă într-o modificare a caracteristicilor sau a funcționării sau o extindere a unei instalații.

35 În ceea ce privește prima condiție care se raportează la conținutul modificării substanțiale, articolul 3 punctul 9 din Directiva 2010/75 îl definește, în mod alternativ, drept „o modificare a caracteristicilor sau a funcționării sau o extindere a unei instalații”.

36 În această privință, trebuie arătat, în primul rând, că simpla prelungire a duratei de depozitare a deșeurilor nu modifică, în sine, perimetrul instalației și nici capacitatea de stocare astfel cum este prevăzută în autorizația inițială și nu constituie, așadar, o „extindere” a instalației. De altfel, instanța de trimitere a avut grijă să precizeze că prelungirea perioadei de depozitare a deșeurilor în discuție în litigiul principal este prevăzută fără modificarea concomitentă a dimensiunilor maxime aprobate ale depozitului de deșeuri sau a capacității sale totale.

37 Trebuie adăugat că această dispoziție definește „modificarea substanțială” drept „modificarea […] unei instalații”. Această formulare este cu atât mai semnificativă cu cât Directiva 2010/75 urmărește să reglementeze „activități industriale care generează poluare”, astfel cum reiese în special din definiția domeniului său de aplicare la articolul 2 din această directivă și din titlul anexei I la directiva menționată, care enumeră activitățile supuse autorizării în temeiul

capitolului II din aceasta. Or, simpla prelungire a perioadei de depozitare nu constituie o modificare a instalației, indiferent dacă este vorba despre caracteristicile sau despre funcționarea acesteia.

38 În al doilea rând, astfel cum a arătat doamna avocată generală la punctul 35 din concluzii, simpla prelungire a perioadei de depozitare nu modifică nici funcționarea, nici caracteristicile depozitului de deșeuri.

39 Această interpretare este confirmată de contextul articolului 3 punctul 9 din Directiva 2010/75.

40 În această privință, este necesar să se observe că nicio dispoziție a Directivei 2010/75 nu menționează durata exploatării ca o caracteristică a funcționării instalației care trebuie să figureze în mod necesar în autorizație.

41 Din moment ce Directiva 2010/75 nu impune ca autorizația inițială să prevadă durata exploatării, aceasta nu poate fi interpretată în sensul că impune ca simpla prelungire a exploatării să facă obiectul unei noi autorizații.

42 Rezultă din cele ce precedă că simpla prelungire a perioadei de depozitare a deșeurilor nu constituie nici o modificare a caracteristicilor sau a funcționării, nici o extindere a unei instalații, în sensul articolului 3 punctul 9 din Directiva 2010/75. În consecință, o astfel de prelungire nu îndeplinește prima dintre cele două condiții cumulative, amintite la punctele 32 și 33 din prezenta hotărâre, cărora această dispoziție le subordonează calificarea drept „modificare substanțială”.

43 Prin urmare, nu trebuie să se examineze dacă este îndeplinită a doua condiție a unei „modificări substanțiale”, și anume ca această modificare să poată produce efecte negative semnificative asupra sănătății umane sau asupra mediului.

44 Rezultă că această prelungire nu constituie o „modificare substanțială” în sensul articolului 3 punctul 9 din Directiva 2010/75. Prin urmare, articolul 20 alineatul (2) primul paragraf din această directivă nu impune statelor membre să oblige operatorul unui depozit de deșeuri să solicite o nouă autorizație în cazul în care intenționează doar să prelungească depozitarea deșeurilor în limitele capacității totale de stocare care a fost deja autorizată.

45 În lumina observațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 3 punctul 9 din Directiva 2010/75 trebuie interpretat în sensul că simpla prelungire a perioadei de depozitare a deșeurilor, fără să se modifice nici dimensiunile maxime aprobate ale instalației, nici capacitatea totală a acesteia, nu constituie o „modificare substanțială”, în sensul acestei dispoziții.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

46 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

**Articolul 3 punctul 9 din Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind emisiile industriale (prevenirea și controlul integrat al poluării) trebuie interpretat în sensul că simpla prelungire a perioadei de depozitare a deșeurilor, fără să se modifice nici dimensiunile maxime aprobate ale instalației, nici capacitatea totală a acesteia, nu constituie o „modificare substanțială”, în sensul acestei dispoziții.**

Semnături